

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem, v právní věci

žalobce: **D. R.**
zastoupený advokátem JUDr. Emilem Flegelem
sídlem K chaloupkám 2, 106 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

v řízení o žalobě proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 12. 2. 2019,
č. j. KrÚ 13254/2019/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Účastníci nemají právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Pardubic ze dne 20. 11. 2018, č. j. OSA/B-1342/17-D/77, jímž byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, v platném znění (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se dopustil z nedbalosti tím, že dne 22. 10. 2017 kolem 21:32 hod. v obci Pardubice, na ulici

Bělehradská při silniční kontrole jím řízeného vozidla značky BMW 318, reg. zn. XXX XXXX, za kruhovým objezdem na ulici Bělehradská u parkoviště OC Kaufland, po výzvě nepředložil policistovi doklady dle § 6 odst. 7 zákona o silničním provozu, čímž porušil ustanovení § 6 odst. 8 zákona o silničním provozu a dále se v uvedenou dobu, v témže místě dopustil dalšího přestupku, a to dle ust. § 16 odst. 2 zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za újmu způsobem způsobenou provozem vozidla, v platném znění (dále jen „zákon o pojištění“), když při uvedené silniční kontrole nepředložil policistovi zelenou kartu, čímž porušil ustanovení § 17 odst. 1 zákona o silničním provozu. Za tyto oba přestupky, projednané ve společném řízení, byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobu odůvodnil žalobce následujícím způsobem:

2. Žalobce namítl, že nebyl dostatečně zjištěn stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti, a to z důvodů, že žalovaný odmítl provést jím navrhovaný důkaz, který ve správním řízení navrhoval, a to videozáznamem, kdy poskytl odkaz k jeho stažení v elektronické podobě. Dále v žalobě uvedl námitku, kterou uplatnil již i v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, kdy namítal, že se správní orgán nezabýval materiálním znakem přestupku, přičemž ten *„uvedl pouze jakési spekulace o škodlivosti jednání řidiče vozidla, nikoliv však o škodlivosti jednání žalobce“*. Z tohoto důvodu je podle názoru žalobce rozhodnutí nepřezkoumatelné. K tomu uvedl své vlastní úvahy týkající se materiální stránky uvedených přestupků, tvrdil, že osobní údaje *„tedy lze ověřit i ústním sdělením a ověřením v informačních systémech, čímž je v daném případě naplněn účel zjišťování totožnosti přiměřeným způsobem a v přiměřeném rozsahu“*. Dále namítl, že bylo *„ignorováno“* rozhodnutí nadřízeného orgánu, a to v souvislosti s předchozím zrušujícím rozhodnutím žalovaného, v tomto bodu opětovně uvedl, že správní orgán se nezabýval jeho námitkou, která se týkala materiálního znaku. Konečně žalobce uvedl námitku, kterou opět uplatnil i před tím v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně, žalobce tvrdil, že zaslal správnímu orgánu plnou moc pro zastupování zmocněncem, na to reagoval správní orgán I. stupně výzvou k doložení tohoto zastupování, tato výzva však nebyla jasná a srozumitelná a byla nezákonná. K tomu pak uvedl žalobce judikaturu, která se týká zastupování účastníků správního řízení. V této souvislosti tvrdil, že *„žalobce předmětnou zásilku správnímu orgánu prokazatelně doručil. Není podstatné, zda se písemnost dostala do sféry oprávněné úřední osoby či nikoliv; pochybení podatelny či jakékoliv úřední osoby nemůže jít k tíži žalobce.“* Žalobce v žalobě doložil „podací lístek“, kdy tvrdil, že právě ten osvědčuje to, že doručoval správnímu orgánu I. stupně plnou moc. Žalobce navrhl, aby soud žalované rozhodnutí zrušil a věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s.ř.s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí v mezích žalobních bodů, přičemž dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům:
5. Na tomto místě soud považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je

třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13).

6. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry (proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení /srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 - 13, dostupný na www.nssoud.cz/), případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud - srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09 /odstavec 4 odůvodnění/, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10 /odstavec 5 odůvodnění/, usnesení ze dne 7. 5. 2009, II. ÚS 515/09 /odstavec 6 odůvodnění/, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 - 72, dostupný na www.nssoud.cz atd.) - tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval: *„[n]ení porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná“* (srov. nálezy ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 50, bod 17). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl: *„Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.“*), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
7. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamena, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů:

„...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námitky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat např. na nálezy Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

8. Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 6. 4. 2016, č. j. 6 Afs 3/2016-45, bod 19:

„Nejvyšší správní soud se nejdříve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku krajského soudu, přičemž dospěl k závěru, že jde o rozhodnutí zcela srozumitelné a přezkoumatelné. Je pravda, že krajský soud podrobně a výslovně nereagoval na každou jednotlivost, kterou stěžovatelka v žalobě namítla. Sám však na úvod rozhodnutí avizoval, že s ohledem na obsáhlou žalobu zvolí jinou cestu vypořádání žaloby, a to sice že zformuluje právní názor, v jehož konkurenci žalobní námitky jako celek neobstojí. Takový přístup je zcela legitimní a aproboval ho i Ústavní soud....“: „Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.“ [nálezy Ústavního soudu ze dne 12. února 2009 sp. zn. III. ÚS 989/08 (N 26/52 SbNU 247), bod 68]. Také Nejvyšší správní soud v minulosti uvedl, že „pokud si tedy stěžovatelka myslí, že na její košatou a obsáhlou žalobu musel reagovat krajský soud stejně košatým a obsáhlým rozsudkem, mylí se. Opačný závěr by směřoval k tomu, že u podání mimořádně rozsáhlých, jako je i podání stěžovatelky, by bylo velmi obtížné sepsat ‚přezkoumatelný‘ rozsudek.“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. června 2014 č. j. 10 Afs 18/2015-48, bod 13).

9. Dále platí, že samu okolnost, že soud nepřisvědčil argumentaci účastníka řízení, nelze bez dalšího považovat za porušení jeho práv. Právo na spravedlivý proces nelze vykládat tak, že jde o právo jednotlivce na vyhovění jeho návrhu či na rozhodnutí v jeho prospěch (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 20. 10. 2011, sp. zn. III. ÚS 2773/11, dostupné /stejně jako další níže citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>).
10. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005 – 130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudek téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4

As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47, všechny dostupné na www.nssoud.cz).

11. K soudnímu přezkumu ve správním soudnictví je třeba i pro danou věc uvést, že v rozsudku ze dne 20. 10. 2015 ve věci č. 4037/10 – Fazia Ali v. Spojené království Evropský soud pro lidská práva uvedl, že pojem „úplný přezkum“ však není vykládán doslova a Soud (zde míněno ESLP) se v zásadě spokojí, bude-li přezkum dostatečný (sufficient review). Je třeba též přihlídnout ke specifčnosti řízení ve správním soudnictví, v rámci něhož může být skutkový přezkum v zásadě omezený a odvolací soudní orgán se může zaměřit spíše na přezkum předchozího řízení než na přijímání skutkových závěrů. Z článku 6 Úmluvy tak nevyplývá právo na přístup k soudu, který může nahradit názor správního orgánu svým vlastním názorem; v této souvislosti Soud (ESLP) zdůrazňuje, že musí být respektována rozhodnutí správních orgánů založená na vhodnosti (expediency), která jsou mnohdy přijímána ve specializovaných oblastech práva, jakými jsou např. územní plánování, ochrana životního prostředí či regulace lovu (např. Bryan proti Spojenému království, č. 19178/91, rozsudek ze dne 22. listopadu 1995, § 47). Při posuzování dostatečnosti soudního přezkumu je podle ESLP nutno posoudit:

- (i) pravomoci příslušného soudního orgánu,
- (ii) oblast, jíž se rozhodnutí správního orgánu týká, a to zejména z pohledu, zda obsahuje posouzení otázek vyžadujících zvláštní odborné znalosti,
- (iii) míru správního uvážení, kterou v dané věci příslušné správní orgány mají,
- (iv) způsob, jakým bylo rozhodnutí přijato, zejména z pohledu záruk, které měli účastníci správního řízení k dispozici, a
- (v) obsah sporu včetně rozsahu soudní žaloby. Soud proto musí přezkoumat právní zakotvení soudního přezkumu jako celek, včetně procesních záruk, které účastníci řízení mají k dispozici, a ověřit, zda byly skutkové okolnosti v řízení jako celku náležitě přezkoumány. Z toho vyplývá, že soud ve správním soudnictví v dané věci nemůže svým rozhodnutím nahradit odborné věcné závěry správních orgánů, k nimž jsou jen tyto povolány z hlediska jejich odborné kompetence.

12. Zásadním a pro posouzení zákonnosti žalovaného rozhodnutí byla rozhodným hlediskem skutečnost, že v projednávané věci byla dostatečně prokázána vina žalobce, kdy se žalobce dopustil výše zmíněných přestupků. Podkladem pro vydání rozhodnutí o přestupku bylo jednak oznámení o přestupku, dále videozáznam na CD, oznámení přestupku sepsané dne 22. 10. 2017 na místě silniční kontroly a zejména pak výpověď svědka – policisty S., přičemž právě u ústního jednání, konaném dne 22. 10. 2018, tento svědek ve své výpovědi popsal průběh předmětné silniční kontroly, přičemž z tohoto popisu jednoznačně přestupková jednání žalobce vyplývají. Žalobce byl policistou vyzván k předložení dokladů k řízení motorového vozidla a předložení zelené karty, tyto doklady žalobce policistovi nepředložil, jednání žalobce a policisty je zachyceno i na videozáznamu a krajský soud proto neshledává důvodnou námitku žalobce o nedostatečné zjištění skutkovém stavu. Žalobce se navíc ani tohoto jednání nezúčastnil, ač tuto možnost měl, mohl tedy zpochybnit při jednání výpověď policisty, klást mu otázky, a mohl předložit i návrhy na provedení dokazování za účelem vyvrácení pravdivosti a věrohodnosti této výpovědi. Takovým návrhem na provedení důkazů rozhodně není jen pouhý odkaz

žalobce na internetové stránky, kdy žalobce pouze „doporučil“, aby si správní orgán sám vyhledával na internetových stránkách zde údajně umístěné video, s doporučením, aby si toto video sám správní orgán „stáhnul“.

13. Zásada oficiality v přestupkovém řízení znamená, že minimálně důkazní břemeno je sice na správním orgánu, avšak pokud je tvrzením obviněného z přestupku některý z důkazů zpochybněn, přesouvá se důkazní břemeno na jeho stranu a je pouze na něm, aby svá tvrzení prokázal. K tomu NSS uvedl, že *„názor stěžovatele by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení musí dokazovat správní orgán, což by vedlo ke zcela absurdním situacím“* (srov. rozsudek NSS ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35). V případě této skutečnosti o přesunu důkazního břemene se nejedná o žádný subjektivní a nesprávný, či jen „kategorický“ závěr krajského soudu, ale ten vyplývá z již konstantní judikatury NSS a NSS jej dlouhodobě a bez výjimek zastává (srov. rozsudky NSS ze dne 12. 11. 2015, 10 As 124/2015-47, ze dne 22. 5. 2018, č. j. 3 As 11/2017-42, ze dne 23. 8. 2013, č. j. 1 As 45/2013-37), ostatně již i NSS judikoval, že se jedná o konstantní judikaturu (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015-51). V daném případě podle názoru krajského soudu byla povinnost správního orgánu zjistit věci, o níž nejsou důvodné pochybnosti, splněna, výrok rozhodnutí je opřen o smysluplná, relevantní a ucelená zjištění, podložená provedeným dokazováním, žalobcem nebyly vzneseny v řízení důvodné pochybnosti a ty, které byly vzneseny v žalobě, byly pouze účelového charakteru (srov. usnesení NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 24/2015-58, bod 35).
14. Navíc v projednávané věci žalobce byl výzvou správního orgánu I. stupně ze dne 2. 1. 2019, č. j. OSA/P-1342/17-D/105, vyzván, aby tento důkaz předložil správnímu orgánu, tj. aby zaslal jím uváděné jakési „video“ na CD s tím, že v této výzvě uvedl důvod, proč nemůže sám správní orgán toto video si opatřit, když nemá oprávnění kopírovat záznamy z nedůvěryhodných zdrojů z důvodu možnosti zavirování služebního počítače. Na tuto výzvu žalobce reagoval tak, že video není zveřejněno na nedůvěryhodném zdroji, že si jej má správní orgán sám opatřit. Není pravdou, jak žalobce zcela účelově a spekulativně tvrdí na straně 6 žaloby (bod IV.), že z předmětné výzvy nebylo jasné doložení, jaké písemnosti se správní orgán domáhá. Sám žalobce však na tuto výzvu správního orgánu reagoval, tedy dobře jí porozuměl, protože na tuto výzvu žalobce reagoval sdělením, když uváděl, že video má údajně velikost 4,9 GB a vypálit ho na CD z důvodu velikosti nelze, tím se však žalobce rozhodně nezbavil svého důkazního břemene, tedy ani přes výzvu správního orgánu adekvátním způsobem nereagoval, jeho jednání a tvrzení o zmíněném důkazu je spekulativní a nevěrohodné. Žalobce totiž ani v žalobě konkrétně neuvedl, co na tomto údajném „videu“ je „zázračného“ zachyceno, kdo toto video pořídil atd., když z úředního záznamu, ze zmíněného videozáznamu na CD, které je založeno ve správním spisu a ze svědecké výpovědi policisty nevyplývá, že by někdo jiný než policista během zmíněné silniční kontroly pořizoval video, ostatně ani sám žalobce neuvádí žádné konkrétní údaje, které se týkají jeho tvrzení o jejím „propagovaném“ videu, kterým údajně hodlal vyvrátit výše zmíněné závěry správního orgánu I. stupně a potažmo žalovaného. Naopak skutkový stav v dané věci byl spolehlivě zjištěn na základě již zmíněných podkladů a byl to žalobce, kdo své důkazní břemeno neunesl. Navíc je logické, kdy považoval v podstatě implicitně uvedenou výpověď policisty za lživou a průběh silniční kontroly podle jeho názoru proběhl jinak, než je popsán v žalovaném rozhodnutí a v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak by se na nařízené jednání dostavil a na svou obranu by uvedl konkrétní tvrzení

a návrhy na provedení důkazů. To však žalobce neučinil, přičemž podal i blanketní odvolání, které sice poté doplnil, avšak jeho tvrzení a návrhy na provedení dokazování považuje krajský soud pouze za spekulativní s tím, že žalobce své důkazní břemeno neunesl a nemohl požadovat po správním orgánu, aby sám „pátral“ na internetu po nějakém jím uvedeném „videu“, když žalobce v žalobě nebyl schopen konkrétně toto „video“ označit a zejména uvést, kdo jej pořídil, co je konkrétně v tomto videu obsaženo. Tuto námitku uplatnil žalobce již v odvolání, přičemž se s ní obsáhle zabýval i žalovaný. V dané věci soudní řízení není pokračováním správního řízení, tedy krajský soud nemůže nahrazovat činnost správního orgánu a jeho úvahy nahrazovat vlastními úvahami.

15. V dané věci se však krajský soud zcela ztotožňuje se závěry žalovaného, které jsou konkrétně uvedeny na straně 12 a násl. žalovaného rozhodnutí. Žalovaný správně uvedl, že materiální stránkou přestupku se zabýval správní orgán I. stupně v napadeném rozhodnutí, a to při popisu znaků přestupků. Sám žalobce, resp. jeho zástupce však na druhé straně připouští v žalobě, že správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl úvahy o škodlivosti jednání řidiče, dle názoru zástupce žalobce se však jedná „*pouze o jakési spekulace o škodlivosti jednání řidiče vozidla, nikoliv však o škodlivosti jednání žalobce*“. V daném případě se porušení zmíněných povinností předložit dané doklady týkají řidiče, tedy žalobce byl řidičem, krajský soud tedy nevidí důvod, proč by mělo být odlišováno mezi osobou „řidiče“ a osobou „žalobce“. Tato povinnost se týkala samozřejmě řidiče, nikoliv jiné fyzické osoby. Už na tomto tvrzení žalobce, resp. jeho zástupce, je zřejmé, že žalobce „vymýšlí“ účelově různé spekulativní námitky, které nemohou mít za následek zrušení žalovaného rozhodnutí. Navíc se v žalovaném rozhodnutí nejedná jen o pouze jakési spekulace o škodlivosti jednání řidiče, ale o právně relevantní závěry, které se týkají posuzování materiální znaku přestupku. Skutkové podstaty přestupků jsou formovány tak, aby byly naplňovány zásadně pouze skutky (činy), které jsou společensky škodlivé. V této souvislosti se jedná o typovou nebezpečnost (škodlivost), která je vyjádřena formálními znaky přestupků a příslušnou sankcí, resp. její sazbou na základě rozpětí, jinými slovy, jednání, které naplňuje formální znaky určité skutkové podstaty, je zásadně naplněn i materiální (srov. rozsudek NSS ze dne 6. 1. 2012, č. j. 5 As 106/20011-77).
16. Dále je třeba si i uvědomit, že jen zákon může stanovit, které jednání je trestným činem (přestupkem) a jaký trest (sankci), jakož i jiné újmy na právech nebo majetku, lze za jeho spáchání uložit (článek 39 Listiny základních práv a svobod). Je to tedy zákonodárce (a ne v daném případě žalobce či jeho zástupce), kdo rozhoduje o tom, jaké jednání (typově) je nutno postihovat prostředky trestního či správního práva. Proto je nutno s materiálním korektivem zacházet velice obezřetně, aby správní orgány a soud, které jsou vázány zákonem, nenarušovaly svým postupem princip dělby moci ve státě, například tím, že by stanovily, že v daném případě nepředložení zmíněných dokladů by nenaplnilo materiální stránku přestupku, tím by byl narušen i princip rovnosti před zákonem, když by někdo byl trestán a jiný ne. Proto v případě i zmíněných přestupků platí, že jednání, jež naplňuje formální znaky určitého přestupku, v zásadě naplňuje i znak materiální a pouze ve výjimečných případech nikoliv (o takový se v daném případě nejednalo), kdy konkrétní stupeň nebezpečnosti neodpovídá ani běžně se vyskytujícím jednáním naplňujícím danou skutkovou podstatu přestupku (srov. č. 43/1996 Sb. Trestních rozhodnutí).

17. Takový výjimečný případ byl řešen např. v rozsudku NSS ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45, který však na danou věc nelze aplikovat, protože v případě tohoto jiného rozsudku se jednalo o věc, kdy došlo k překročení nejvyšší povolené rychlosti pouze o 2 km/hod a právě proto byla z důvodu zcela pochopitelných věnována této otázce pozornost se zcela zvláštním zaměřením na okolnosti vylučující trestnost takového přestupku. Avšak i v tomto judikátu NSS je uvedeno, že lze obecně vycházet z toho, že *„jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, naplnil běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje nebo ohrožuje určitý zájem společnosti“*. Proto bylo zcela nadbytečné se zabývat spekulativními úvahami žalobce a jeho představami o naplnění materiálních znaků zmíněných přestupků, když ten pouze účelově „zlehčuje“ své protiprávní jednání. Společenská nebezpečnost jednání žalobce byla v daném případě dána a vyplývá i z platné právní úpravy, kdyby tomu tak nebylo, tak by podle účelových závěrů zástupce žalobce nemohli kontrolující policisté ani předložení zmíněných podkladů vyžadovat, když by měly dle žalobce *„k dispozici technické prostředky k dálkovému ověření skutečností jinak prokazovanými doklady“*. To by pak policisté nedělali nic jiného, než by při silničních kontrolách pomocí *„jiných technických prostředků“* zjišťovali, zda řidič má zaplacenou povinné ručení a má zelenou kartu, či zda má řidičský průkaz.
18. Nedůvodná je i námitka o údajném ignorování rozhodnutí nadřízeného orgánu. K tomu je třeba nejprve uvést, že, jak již soud výše zmínil, není povinností orgánu veřejné moci reagovat detailně na každou námitku, přičemž absence odpovědi na ten či onen argument účastníka správního řízení správního orgánu nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí či jeho nepřezkoumatelnost (srov. např. již výše zmíněný rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008-13, dále již výše zmíněná judikatura k otázce odůvodnění rozhodnutí orgánu veřejné moci). A navíc žalobce tvrdí, že žalovaný, resp. správní orgán I. stupně, se nevyjádřil k námitce žalobce, která se týká materiálního znaku přestupku, což však pravda není (argumentace soudu viz výše). V daném případě se správní orgán I. stupně zabýval formálními znaky zmíněných přestupků, přičemž byl naplněn i znak materiální v případě obou přestupků, jak již soud výše uvedl, tedy správní orgány nebyly povinny se touto otázkou podrobně zabývat. Naopak je třeba poukázat na skutečnost, že obě rozhodnutí, tj. jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak i žalovaného, tvoří jeden celek a odpověď na zmíněnou námitku žalobce týkající se materiálního znaku přestupku obsahuje žalované rozhodnutí (argumentace soudu viz výše). I tato námitka ze strany žalobce je zcela evidentně účelová.
19. Rovněž je účelová a nedůvodná námitka žalobce, která se týká údajného „ignorování“ osoby zmocněnce. Ze správního spisu nevyplývá, že žalobce nějakou plnou moc předložil správnímu orgánu, to žalobce pouze tvrdí, důkazem o tom nemůže být jakási kopie podacího lístku ofocená na poslední stránce žaloby. Navíc žalobce v žalobě tvrdí, že plnou moc pro zmocněnce zaslal správnímu orgánu dne 10. 11. 2018, doručena údajně byla dle České pošty dle 11. 11. 2018, uvedený podací lístek však obsahuje datum 10. 10. 2018. Pokud by žalobce skutečně nějakého zmocněnce měl, tak by alespoň v žalobě uvedl, o jakou konkrétní osobu zmocněnce se jednalo, sdělil by konkrétní údaje o osobě zmocněnce, nejen soudu, ale zejména v odvolání. Tuto námitku uplatnil žalobce i v odvolání, správní orgán žalobce vyzval výzvou ze dne 2. 1. 2019, č. j. OSA/P-1342/17D/105 (výzva doručena žalobci dne 4. 1. 2019), aby správnímu orgánu doložil toto

své tvrzení o údajném zmocněnci, tedy správní orgán I. stupně poskytl žalobci možnost doložit plnou moc ke svému zastupování, to však žalobce neučinil, když tvrdil, že výzva byla nesrozumitelná. S tímto názorem se však krajský soud neztotožňuje, pokud žalobce tvrdil, že udělil plnou moc nějakému zmocněnci, tak měl možnost to prokázat na základě výše zmíněné výzvy, to však žalobce neučinil, navíc účelově argumentoval nesrozumitelností výzvy, přičemž se „zmohl“ pouze na zkopírování jakéhosi podacího lístku s uvedením jiného data, než které uvádí v žalobě o zaslání plné moci správního orgánu. Žalobce tedy jen tvrdí, že plnou moc správnímu orgánu zaslal, neuvádí však, o jakou konkrétní osobu se jednalo, nepředložil ani v žalobě tuto plnou moc, zmíněné tvrzení žalobce uvedené v této námitce považuje krajský soud rovněž za účelové, s cílem zbavit se odpovědnosti za zmíněné přestupky. Navíc není pravdou, že „žalobce předmětnou zásilku správnímu orgánu prokazatelně doručil“. Údajný doklad svědčí jen o tom, že „něco“ žalobce podal na poště v Praze dne 10. 10. 2018, v žalobě a v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně však tvrdí, že plnou moc zaslal dne 10. 11. 2018. Správní orgán žádnou plnou moc od žalobce neobdržel, a to ani přesto, že jej správní orgán výzvou k odstranění vad podání vyzval k doložení tohoto tvrzení, tj. o tom, že dané zmocnění zaslal dne 10. 11. 2018 správnímu orgánu. Pokud žalobce považoval vydanou výzvu za nesrozumitelnou, tak s takovým tvrzením se krajský soud neztotožňuje, považuje je za zcela účelové. Z této výzvy jednoznačně vyplývá, co konkrétně měl žalobce doložit, tedy své tvrzení o tom, že zaslal správnímu orgánu zmíněné „zmocnění“. Správní orgán nebyl povinen formulovat výzvu k odstranění vad tak, aby žalobce předložil plnou moc o svém zastupování, když žalobce ani neuvedl, že je konkrétní osobou zastupován, pouze tvrdil, že zaslal správnímu orgánu I. stupně plnou moc a že zmocněnec nebyl „ani jednou obeslán, ani mu nebylo doručeno rozhodnutí.“ Jednalo se tak o jakousi „fiktivní“ a „tajemnou“ osobu a správní orgán nebyl povinen pátrat na České poště, co konkrétně žalobce mu zaslal, když nic od žalobce neobdržel, tj. žádnou plnou moc na zastupování neznámým údajným zmocněncem. Zásada dobré správy neznamena, že správní orgán bude nahrazovat detektivní kancelář a za žalobce plnit jeho povinnost a nést za něj důkazní břemeno, které vyplynulo z uvedené výzvy, tj. doložit potvrzení o existenci údajné plné moci. Naopak to byl žalobce, kdo ke svému tvrzení byl povinen předložit důkaz, tedy byl to žalobce, kdo neunesl důkazní břemeno. Princip dobré správy žalobce, resp. jeho zástupce zaměňuje za povinnost účastníka správního řízení k unesení jeho důkazního břemene.

20. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s.ř.s.).
21. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšnému žalovanému soud toto právo nepřiznal, když mu žádné náklady řízení podle obsahu spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den

lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 30. září 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce